

ד.ו.ב.ק.

הנדרלת ביותר בישראל

תשבץ העולם הזה 1207

התשבץ של רות מונטג מוגלה לפנינו ילדה-פלא חיפנית חדשה: היא ב-13, שולחת תמונה מלפני שש שנים (כי מאז הצטלמה תמיד בחברת מישהו) כותבת על מכונת-כתיבה בלי שגם אות חובבת תשבצים מושבעת. כ-הכבוד להורים על הולדת ילדת הפלא או על חיבור תשבץ בשמן

9	8	7	6	5	4	3	2	1
		14		13		11		10
			18	17	16	15		20
		24		23	22			21
			27		26			25
		33		32		31	30	29
			38		37		36	35
		43	42	41	40			39
47			46		45			44
			52	51		50		49
			57		56	55	54	53
								59

מאונן: (1) ברכה עממית. (2) הר ב-אפריקה. (10) אונקל. (11) נהר באפריקה. (13) מאכל פלאי. (14) לא קיים. (15) מקום משרדי הממשלה. (17) מכללה ידועה. (19) סוף. (20) למורים. (22) הפוד מצודה צורה. (25) מטבע יאפני. (26) נר על-ידי. (27) עליה סת-פללים. (30) הלום הסיריים. (32) צבא נשים. (33) הלוח נעליו. (34) תואר הולנדי. (36) שחקן קולנוע אמריקאי. (37) רב סרו. (38) בירה אסיתית. (41) ארץ אנדית. (42) מביא הנשים. (44) אס. (46) בו צפור. (48) 55, 50, 51. (51) אזור. (53) פרח ריחני. (55) כלבה. (57) אל בלגי. (58) מתח. (59) עוררין נודע. (60) השטן.

מאונן: (1) מקום בו משקים את הבהמות. (2) מילת ננאי. (3) רב. (5) שופט ישראלי. (6) עשרה. (7) יהיר. (8) אין בו כלום. (9) שיר של נעמי שמר. (12) עבד. (15) בעל חי. (16) חוק. (18) אגם באירופה. (21) קרני אתיכאב. (23) אחד מ-32 הנמצאות בפה. (24)

אחד מארבעת הבנים. (26) חום כבד. (28) עני. (29) מושג הנדסי. (31) שמו הפרט של ציר צרפתי נודע. (32) מחיצה. (35) מיל בקשה. (37) חופשי. (38) לא יציב. (40) מילת קריאה. (41) נוכח. (43) 55. (45) מלחין ישראלי. (46) צורר נאצי. (47) שן קנית ישראלית. (49) ארץ מימי קדם. (52) בתוכו (הפוד). (54) ישן בחורף. (56) סחב שתי נקורות. (58) וזיר.

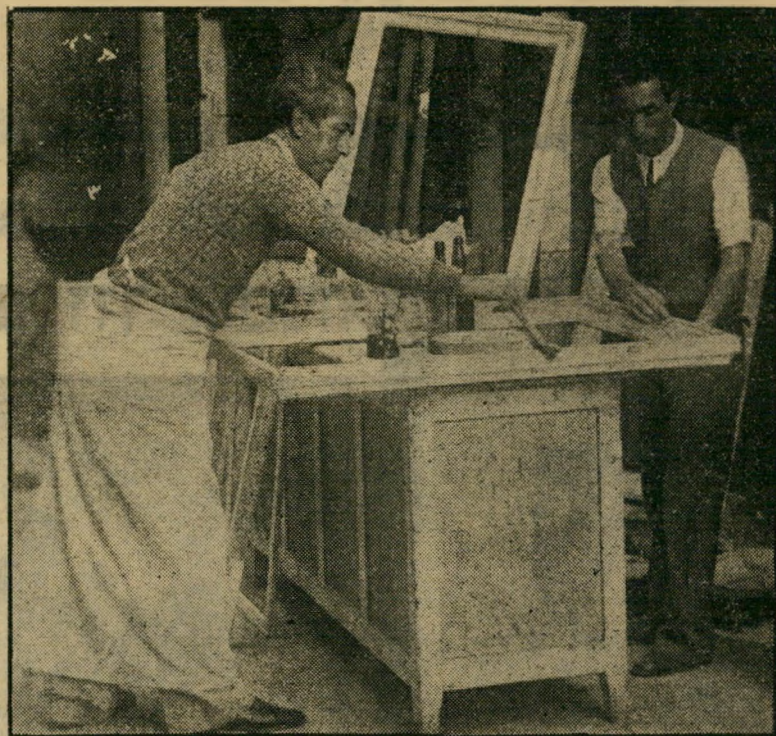
אמנות

תיאטרון

המסע הארוך המקוצר

מסע ארוך לתוך הלילה (הבימה) ממשיך את דרכה של הבימה הרצופה כחנות טר-בוט, אל הגיהנום. כמו בכישלון הקודם, של המחזה אופרה בגרוש (העולם הזה 1021), הועלה גם הפעם מחזה מעניין בדרך שהביחה מראש כישלון מוחלט.

מחזהו של אוניל, גדול מחזאי ארצות-הברית, הוא מחזה פרטי שנכתב כמסר השכל משפחתי. זה קטע אוטוביוגרפי, המתאר את ביתו של אוניל בנערותו, כי בית רפאים בו מנהל כל אחד קרבות מרים עם הגורל, על חשבון בני המשפחה האחרים. האב, שחקן מצליח שעבר מוכן לי-הקריב כל דבר על מיובח קמצנותו החולי-נית; האם, נארוקומנית רדופת אשליה, מס-רבת לצאת מעולם הזויתיה; הבן, אחיו הבוגר של אוניל, הוא שיכור סטריאופי, המנסה לגרור גם את אחיו הצעיר אחריו, כנקמה על כישלון חייו שלו; אחרון עגום הוא אוניל עצמו, צעיר הרפתקן חולה-שחפת, ההולך למות. מחזה-אימים זה, המפחיד יותר מסרטי

בעל גלריה בין וצייר ראובן צובעים מיסגרות (1932)

מי לימד את חי?

הזוהעה של פרנקנשטיין ופרדד הדמים, אינו מבוטס על פעולה אלא על נאומים חוצבי-להבות. דבר זה מטיל בספק את כושרו ה-בימתי של המחזה, אלא אם הוא מבוצע בידי אמנים גדולים היכולים לרתק קהל בקולם בלבד.

כבודם של רובינה, מסקין ושלמה בר-שביט במקומו מונח, אך מחזה זה למעלה מכוונותיהם — ומה עוד, שדיבורם העברי אינו ברור כלל, למרות המיקרופונים שהוסי-תרו על הבמה. גם אורכו של המחזה (אר-בע שעות) אינו מסיף להנאת הצופים.

דבר אחד אפשר לומר לזכותה של הבי-מה והוא, שהסכימה לקצר את המחזה ל-שלוש שעות בלבד. לולא כך, היה הקהל מגיש נגד הבימה צו-על-תנאי לבית-הדיו-עליון, שתבוא ותנמק מדוע לא תימנע מל-ענות את הקהל בהצגות ארוכות ומשמעמות.

תערוכות

יובל ושכח

אלפי הישראלים העוברים יום-יום ברחוב דיזנגוף, אינם שמים לב לחנות קטנה בבית מספר 97, שקל דלתה כתוב — גאלריה לאמנות כן; ועל חובבי אמנות מעטים מבקרים בה, פעם בשבועיים, כשתערוכה חדשה נערכת במקום. גם מעטים אלה אינם משערים שטרקלין קטן זה, שהיה הגאלריה הפרטית הראשונה בארץ, מלאו לו בימייה אלה עשרים וחמש שנה.

ביובל נשכח זה, שאיש לא חגג אותו, בילה בעל הגאלריה, משה כץ (58), כשהוא רכון כרגיל, מעל לוח שחמת בקפה דיצה.